

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön october 15^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Sulyok Matyi.

(Bohózat.)

Szedd-fel lomha tagaidat pókhálós szegletbe vonult kobzom! Elmultak az idők, mikor sok millio ingyenélőt táplált a' kelteté-nél szivesb föld; — szégyen 's maró inség már ma egyedüli bére a' henyének, 's a' zsirja-vesztett föld is csak az őt mívelőknek osztja gyümölcseit. Azért te is lendits valamit — bár mit, nekem mind egy — mert ha nem — midőn hasznodat minden esetre akarnám ven-ni — izekre törvén makacs testedet, jó parázsú tüzednél hevülendek a' hideg télben.

Menj, keresd - fel Matyit, az érdemek közt elhunyt sulykok mindéddig méltatlan sarjadékát, kit sem rajta fekvő házi gondja, sem öreg anyjának hangos felszóllításai nem képesek a' szűk kucz-kó szájából kiolvasni, — 's gyujtsd őt tettekre. Mert a' telt karú Zsuzsi, egyetlen leánya a' birtokos szomszédnak, felejtkezvén Ma-tyinak adott ígéretéről, elbájolva a' bíró fijának sallanghimzetű új subájától, éppen tegnap este tartá vele gazdag kézfogóját.

A' mellőzött szerető mind ezekről mit sem tudva, sőt nem is sejdítve, csendes egykedvűséggel eregeté termetes orrával barát-kozó lencséséből zsörtös öreg anyjára a' fojtós füstfelleget, midőn kedves Bodri kutyája fél oldalán leforrázva, kinos nyűszítéssel om-lik lábaihoz. Harag futja - el erre az eddig egykedvű gazdát, 's a' mellett, hogy kutyája szerencsétlen sorsából, mi szokása volt, a' ma-gáéra is rosz jeleket huza - le, emésztő boszút ápolva széles melljé-ben, erős robajjal ugrék bunkós fegyveréhez, 's magán kívül ro-hanna-ki a' magas küszöbű ajtón, ha annak rőfnyi hosszú kilincse gunyja egy részét elkapván, az új leventát merész ábrándjaival együtt földre nem teritné. A' balitéletektől éppen nem üres agyú Matyi meg-félemlék ez esetre — komoly sejteések tűnve-fel lelké-ben — 's felkelése közben aggodalmát Bodri harsány huholása még nagyobb fokra emelte. Most a' kétségbe esett 's boszús félelem az udvarra, de ez hevének szűk levén, az elég tág utszára vivék.

Komorulj - el különben is téli hókontösöd fagyában dideregve szomorkodó természet, 's tedd magad' Matyi felhő - ülte homlokához hasonlóvá; mert fényes naphoz, szép időhöz hasontettek nem illenek.

Miként csendes nyugtából rohanó szélvészektől zavartt tó, mélyen de fenyegetve zug körül Matyi, a' boszú gyermeke, félvilágot kihívó harczos állást kölcsönözve, 's minden, ki látja — félve a' majd következő zivatart — szemet mereszt reá.

A' szomszédlak görbe kapu-fája mellől kigyó-sziszegésként ölö hatással zajog-le Matyira egy éles kacaj. Ő feltekint, 's im mit lát?! Zsuzsija egész bizalommal simulva reggeli mézes borra ismét megérkezett vőlegénye mellé, gunyosari mutogat hol a' leforrázott Bodrira, hol pedig annak boszús gazdájára, hízelve beszélvén kedvesének a' csakugyan szerelembomlásra intézett csinyt. — „Hah szemtelen!“ — dörgé a' kigunyolt, erősebben szoritva kezébe az olmos füttykőst — még csufolódol? — de Istenemre mondom, megtörmös ravasz csontodat.“ — Alig lehetett idejök a' boszantó szerelmes párnak az ajtót maguk után bereteselni, mikor az nagyot recsenve Matyival együtt a' ház közepére zuhant.

Közös lett a' bálulás, de nagyobb volt az ijedség, kivált az ifjú pár szívében, kik a' megbántott bős szemeit, de még jobban szörnyű fegyverét kerülve, bujkáltak hol egyik hol másik öregnek háta mögé. De ha Priamust kapolnája szentsége a' görögök ellen, Miskát a' vőlegényt ipa házigazdai tekintete bizonyosan nem oltalmazható - meg Matyi rettenetes öklei ellen; mert ez haragjában sem látva sem hallva bősztílen rohan ellenére, 's azt a' szó teljes értelmében öklözi. — Még sem tágít a' győző; mert ellene áll, mint czövek, Matyinak pedig teljes szándoka őt földre teríteni. Meglett ez is!

Mint hegyoromról kemény fejszevágásokkal ledöntött cser, szívrazó zuhanással rogyott-le Miska a' nálánál izmosabb Matyi mennykő csapásaira, 's vele a' ház reménye is, mint a' hajdani Trójának nagy Hectora elestével, mély porba hullott alá.

Koszorús hősként álla most Matyink a' veszteglő háznép között és Zsuzsija ölelésére nyújtja-ki győző karjait: de az félre vonul, 's egy szorongó sikoltással rezzenti vissza a' mohót a' nem neki szánt pályabértől.

Már ujra zörög Matyi, 's keményen hadarázva maga körül sürrün osztja csapásait, még a' fiját mentő birót sem kimélve, midőn egy nyájas tapintást érez vállain. A' falu fényes érdemekkel tündöklő jegyzője álla-meg mellette engesztelőleg. Vig reggelire szándékozott ő, 's im borús éjjél munkáira érkezett, de egyszersmind

a' háznépnek nagy szerencséjére, mert Matyi dagadozó boszúvágya egy illy előkelő férfiú tekintetére lohadhat-le.

Az egész falut hirtelen végig futott hirre sok látványsággal 's egész brachiummal jövő tizedesekbe ütközik. Az iniggy megbékült hősnek nem vala már kedvére a' vita, 's feltétlenül adá-meg magát a' hamari győzelmén örvendő védhadnak.

Lenge szerencse! miért, o miért szárnyalsz minduntalan más lények után, veszélyben hagyva előbbi kegyenczeidet? hát Matyi ma nem győzelemre hanem csak czifra bajra született?

Osztlik már a' segély jöttére a' megfőrtt had félelme, 's a' csak előbb halálverejtéket izzadt bíró vezetve a' megszorultt várnépet szokott előbbi döllyfél sentenciázza a' lépre került bajnokot, — mellynek következtében különben, mint remélted jó vitéz, Zsuzsid ápoló karjai helyett ácsfaragta szörnyű kaloda fonja körül vaskos oszlopaidat. De ugy-e? ez neked mindegy? lesz még nap, melly meghozza csonkitott vitézséged későbbi hírét. Hanem más a' baj, még pedig felette nagy baj; jó fegyvered' többé nem látod, sőt meglehet, hogy a' bő nedvű helyséházfal egyik szögletében büntéted örök jeleül támasztva-le, ha gyökeret verhetne magának, néhány év lefolytával számodra törvény-fa is nőhet belőle. Szerencsétlen Matyi! ez egy adjon vigasztalást, hogy csatás gazdáját még ide is követő hű Bodrid baráti részvéttel osztozik veled a' bámuló sokság gunyjainak elviselésében.

Nyugodj békével, vagy szegény fejedet a' kopasz falnak (melylyet több illy szerencsétlen fő, mint tied, foszta-meg fejeér leplétől) döntve, aludd szokott mély hortyokkal harczos álmodat a' szabaduláshoz nehezen vártt vég-perczeig!

Ki az, ki bús fejét napnyomos kezére hajtva a' világtól elvonultan zokogja keserveit, még pedig olly szivrehatólag, hogy a' magas nádkerítés is szinte visszadudol rá, osztozva bús panasziban? Zsuzsi az, a' bűnbánó, ki eszére térve siratja a' fogolyt, 's diadal-érzetű Misája szelid czirógatásának daczára is leakar mondani a' nem Isten-szerzette frigről, 's eltökélt szándoka vagy Matyinak tartani-meg dultt nyugalomú szivét, vagy örökre hajadonnak maradni; mert a' foglyosító tettét Matyi hű szerelmének ismeré-el. — Kemény feltét! de megtartása is bizonytalan.

Mit álmodál Matyi? nem-e, hogy hűtlen szeretőd bűnbánó könyűire szétnylának szoros ölelésű karjai kemény-hideg szerelmű kalodádnak? — Nem csalódál jámbor! ugy történt. De szerencséd hiányos; mert bátorságod hűtanúját, döngetéshen jártas botodat, többé vissza nem kapod, 's mint Éva minden unokájának, ugy Zsuzsinak szíve is változó. Ő ugyan lemondott magában az általad legyő-

zötnnek menyegzői nyoszolájáról: de a' boszús Misa, bíró-fíhoz illetlen meggyaláztatásán bús haragra fortyanva, nem tágit semmit utadból, sőt apját, a' hatóst, nem szünik-meg kéréseivel 's majd fedéseivel is ostromlani, hogy száz szónak is egy a' vége: Zsuzsinak — bár mibe kerül — övének kell lenni. — Halld Matyi! „bár mibe kerül is!” — ez nagy szó, 's fejedre nem kis bajt terelhet-össze.

Mit vesztegelsz Matyi! subád nyarába vonulva szörnyű tagaidal kinezván a' nem testedhez szabott csikorgó szalma-nyoszolyát? Nem hallod-e Bodri hős gazdája! hogy ajtódon mi éjileg koczogtat valaki? Nem kísértet az, hanem a' Grácziaák tetemes charitája, a' pántlikás hajú bünbánó Zsuzsi. — Fel, fel! szunyadozó szerető! nyiss ajtót — irgalom nevében kérlek — a' kemény fagyban Isten ege alatt fogvaczogtatva didergősnek, 's oszd-meg vele gőzös tanyád belsejét; halld-meg kérlek bús panaszait. — Mit? te vonakodol? De ime kel! Zsuzsi remélj! Im, fakilincset oldozgatja a' sokrétű kötelektől. Már nyílik az ajtó, csend-adó hájat rég nem éldelt sarkainak fülsértő csikorgása rémletesen vegyülvén a' hófergeteg zugó lármája közé.

Sirj, o sirj kobzom; itt a' veszély! — És te barna homály, melly fagy-pehelytyel teregeted az alvó természetét, 's altató dalul előidézed az éjszaki vihart, öltözz magadra szurok-setét gyászt; károgatok veszélyt szomszéd-társaitoknak ti a' magos szilfák tején zivatartól ostromlott varjúk. És te bús bagoly, képmása a' komoly bölcsnek, hagyd - el koromhomály-szőnyegete odúdat, 's zugva szállj viharral szembe, jelentvén tompa huhogásoddal az éji csend megháborítását; mert Matyi, nem tudni mi okból, tán rossz kedvében találtatva, vagy tán csak hős akarván maradni, az ölébe békeért esdve simuló leányt átöleli: de nincs köszönet benne; mert a' vad szorításra minden izmossága mellett is szerelmi ömledezés helyett kinos sikoltásra fakad. Még nem tudja, miben áll a' dolog; de csak hamar egy erős lökés eszére hozza, hogy most egyszer rossz helyen kereskedik; mert Matyi szíve jégszirt; szerelme kialudt üszög; csak haragja ég, mint sutorogva szikrázó rakéta. Fuss tehát, merre tudsz, szegény csalódott leány! mert Matyi miként nyughelyéből felbolygatott tigris, üvöltve reng utánad; kezében három ágú vasvilla; szájában iszonyú átok; szemében öldöklő vágy, nyomodban pedig kész gyalázat.

Zugó szelekkel csatázó felleg-hegyek! vigyétek kérlek Matyi haragját messze, messze magatokkal! És ti álmhozó szellők, jertek össze minden sarkából e' nagy világnak, hintsetek álmot, erős álmot pilláira a' nyugalmában megháborított bús oroszlánnak. —

Nézzük, mit mivel a' szalasztott Amazon! — Ő sir, és még is csak sir, még pedig olly keservesen, miként az eset óta Éva anyákon kívül senki se jobban. Vigasztalódj, én mondom; Misád, ki utadból nem tágit, rövid időn tarka kendős lovakon röpit házához!

„Miért o szerelem, miért e' játékok velem? — Érzem, hogy te, kit messze riasztani véltem, dúlsz mélyen fészkelve erős keblemben. — Vezesd hát a' kész követőt tárgyához, hozzá méltóhoz vezesd a' bolygót; bár messze Mátra havasain túl, inam-szakadtáig követlek tégedet!” — Illyképp' csapkod a' nem költő Matyinak, az ujra szerelmesnek, neki riadt szelleme, 's kebléből sűrűn szálló fohásza, hiebb bajtársait sorsáni részvétre, sőt azon feltétre gerjesztik, hogy őt, a' bánatost, búfelejtés okáért szokott mulatságaikba hurczolják magukkal.

Sziv, te porhanyóbb anyagból gyurtt! csak addig szét ne omolj, míg eljön az idő, mikor kilenczet kürtöl az éji ór. Messze, igen messze van a' határ; de ha eléred, gyógyszernemű balzsamban fűrödhetel egész nyakig!

Lesz multság! igen, képzeld, mellynek legalább is egy mélyen nyomatott szívet kell vidorrrá varázsolni.

Csendes magányban, a' falutól kissé különözve, van roskadozó nádtetővel egy kis putri. Földszini ablakán a' zivatarból nagy üvöltve ugatának-be néha a' komondorok. Egész területét hatalmas sáncz övezi a' tavaszi olvadáskor e' völgybe zudulni szokott vizek árja ellen, — biztos helye a' falu szépeinek, kik ide esténként boglyás szöszszel ellátott rokkájokkal csoportonként szoktak tolni mester-nőjükhöz, az elszerzésben jártos hajdan nem rút Katához. Mint napraforgó virágok ellenállhatlanul követék őket ide a' falu minden zugából a' házasulandó legények.

Ez vala a' hely, hova Matyinak mennie kellett. Jól ismerte ő ezt, 's azon szája ize szerinti számtalan multságért, mellyeket keskeny falai között éldelt, földi (tán helyesebben föld alatti) paradicsomnak tartotta. Megjelentek, 's bundájokkal sok utjokban fonó leányt székestől, rokkástól elvontatva beülének az ugy nevezett násznagy-ülőre.

Zörgött a' sok rokka nyelvekkel versenyt, 's míg a' leányok sottogással elegy sziszegő kacajjal másikra gyújtott szöszgömbbel ingerkedtek: addig a' férfi osztály sűrű pipafelleg közt foglalatoskodik amazok bírálásában; míg nem több ügyes ajkakhoz idomított zugó doromb báj-dongására tette gyulnak, 's kimászván a' vastag fenyőasztal mellől, tánczra kelének. A' dolgok illy folyamatját látó gondos gazdaasszony ki költ nyilvesszőként suhog-el Andorhoz, a' köz jóért sok hideg meleget ki állott csordáshoz, 's illyesekben jártas nyel-

vével kiperelve hazából a' már melegen szunyadozót, hangokkal vajudó bődönyével (duda) együtt elvezeti — Petit, a' furulyás bojtárt sem hagyva - ki érdemes vendégeihez.

(Vége következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Szüret. — Állóhid. — Uj hotel. A' szeptemberi hideg és gyakori esős napok késleltették a' budapesti szüreteket, annyira, hogy a' közönséges szedés csak oct. 5-kén kezdetett-meg, habár némelyek, kivált a' magánkertekben, már sept. 29-kén is kezdtek szedni, A' termés középszerű; a' későbbben szedett szőlők mustja sokkal jobb, hogy sem reménylettük. Mennyiségre nézve több lehet vala, ha a' tartós gyakori esők egész tőkéket össze nem rothasztottak volna. Oct. 6-tól kezdve tiszta de igen hives, többnyire szeles idők járnak ugyan, de a' szüretre nézve elég kedvezők. — Állóhidunk partmelléki cölöpeit folyvást verik, 's a' parti munkák élénken folytatattak. Már a' Duna közepe felé jöendő osszlop helyén is megkezdték a' munkát, 's itt oct. 9-ig 7 cölöpöt láttunk leverve. A' szörnyű tölgyfa - gerendákat nagy számmal szállíták-már fel hajókon ide, 's azokat különös gépely segedelmével emelék-fel a' hid deszkázatára, innen pedig a' hídfehez tartozó udvarra vagy kerítése mellé szekeren vitettek. — A' „tigris“ vendégfogadó nem sokára megnyitattik. E' nagyszerű kényelmi szükségéről gondoskodott a' bérlő, 's olly pazar bőkezűséggel rendeli-el, hogy alkalmasint pesti hoteleink közt első helyet foglaland. — A' „hétválasztó“ hotel lerontásához már hozzá fogtak. Helyén a' legszebb palotákkal vetélkedendő épület készülend.

KÜLÖNFÉLE.

Különös találkozás. Rövid idő előtt egy kaland történt a' havrei egyik fogadóban, melly a' „tündér regékben“ vagy „ezer egy éj“ meséi között méltán foglalhatna helyet. A' table d' hôte-nál ebédlő vendégek sorában volt három, kik különös rokonszenvet érezvén egymás iránt, beszédbe eredtek, 's beszédük tárgya, természetesen utazásuk lön. Egyik ugyan azon napon érkezett Északamerikából, hova szerencséjét keresni ment. Husz évi távollét után sorsával és szerencséjével megelégedve tért haza. Másik ugyan azon időben hagyta-el francia országot, csakhogy amannál vakmerőbb, bátorsága által akarta szerencséjét megalapítani, melyet az első a' kereskedésben talált-fel. Ennek következtében az egyiptusi alkirálynak ajánlá szolgálattát, ki a' fegyverek közt dicsőségesen eltöltött husz évert tiszteletjelekkel 's vagyonnal ajándékozta-meg. A' harmadik festész, 's husz év óta a' kormány rendeletéből tett majd minden fölfedezési utazásban részt vön. Ez fáradsággal szerzett mérsékelt vagyonkával és státusnyugpénzzel tért honába. E' három férfi roueni volt, 's ugyanazon egy utzában, egy házban született; e' három férfi testvér, 's egymásra ismercsük igen szívrázó volt. Szülők halála után ugyanazon egy napon indultak-ki a' világba, 's egy különös esemény

20 évi távollét után ugyan egy napon hozta őket honukba a nélkül, hogy valaha egymásról legkisebbet is hallottak volna.

Legszebb ember. Egy francia pedant következőleg igyekezett megbizonyítani, hogy a világban ő a legszebb ember. Európa legszebb része a világnak; francia ország a leggyönyörűbb tartománya Európának; Páris a legszebb város francia országban; az egyetem a legszebb épület Párisban; itt a legszebb szállás enyém; szobámban én vagyok a legszebb ember; következtésképpen egész világban is én vagyok a legszebb ember.

Amerikai labdacso. Mr. Squibbs Carolinában úgy nevezett növénylabdacsokat vásárolt egy labdacsoárustól, ki égre földre esküvé, hogy labdacsoi tiszták minden ásvány-résztől. A vásárló vett szelenczét zsebébe dugván, haza ment. Midőn más nap reggelén a szelenczét kinyitá, legnagyobb bámulására meggyőződött felőle, hogy labdacsoi csakugyan növényiek; mert belőlök két káposztatörzs, négy murok és egy kis cserfa kezdett felsarjadni.

Szántó dákákat látni, francia ország több részében nem ritkaság — így ír Beyer Mór. Néha öt-hat, ékesen öltözött dákát is látni, egy csoportban szántót; fejökön musselin-kalap, jobbukban ostor, balukban az ekeszár. Egyébiránt francia ország nagyobb részében a mezei és szőlőművőkát némberek végzik, míg a férfiak, kik örömet kereskednek vagy kézműveskednek, kávéházban (melly a legnyomorúbb faluban is van) ülnek. Csak így magyarázhatni meg — mond továbbá az író — mért nem akadtfenn Napoleon végtelen összeírásai mellett a terjedelmes földművelés francia országban.

Különös öngyilkosság. A yorki hírlapból következőt olvasunk. — Clellan H. M. M. orvos kevés idő előtt Windsor-ba rendelteték, bizonyos Schulz Vilmos holt testét megvizsgálandó, ki életunalomból éltét végzé. Ezen öngyilkos eleintén mérget vön, de annak hosszas hatását nem várhatván-be, elhatározá, magát szobájában felakasztani. E végre nejt szállítván-clő, gyertyát ada kezébe azon meghagyással, hogy világítson neki. Így neje, a betű teljes értelmében, egész halálaig alárendeltje volt. Valljon a tulvilág sötét ösvényére lépettnék jó szívvél világított-c — nem említettik.

Néger - hit. A „Mitternachtszeitung“ egy érdekes levelet közöl Havannából, mellyben többi között egy babonáról, az ott lakozó néger családok között terjengőről, tesz említést. Ezek t. i. azon hiedelemben élnek, hogy ha itt magukat felakasztják, honukban ismét életre térnek, övéik körében fölébredendők. E fajra nagyon kell ügyelni, mert álhitők eredményében sokan végzik-ki magukat, és ilyenkor mit csak összekaparhatnak magukhoz, szedik, hogy annál többet vihessenek honukba. Utósó sétánkkor egy négerre találtunk, ki magát egy ciprusfára akasztá-fel. A boldogtalanon öt mellény, 8 nadrág, 3 öltöny volt, egyik másik fölé huzva. Levágtuk; de már későn: lelke elköltözött, és mi mindannyian szívből kívántuk, vajha honában csakugyan fölébredne.

Büles ítélet. Nagy Alfonz, arragoniai király, uralkodása kezdetét, (trónra 19 éves korában lépett) mindjárt egy salamoni ítélettel dicsőíté-meg. Egy napon t. i. egy szép rabszolganő térdelt a trón számolyánál, mondva.

„uram, én egy fiút szültem, kinek atyjaul egész bizonyossággal nevezhetem azon férfit, kinek a' had kemény sorsa által harácsa levék. Az által, hogy gazdám gyermekemnek atyja, az ország törvénye szerint köteles engem szabaddá tenni.“ — A' spanyolt azonnal hívatá a' fejdelem, ki a' rabszolganőt kitörő szidalmak között hazugnak vádolá, 's ez álnok tervet koholttnak jelenté, hogy a' rabnő magát szabaddá küzdhesse-ki. Állítása mellett mindegyik fél rendíthetlen maradt. „Igy tehát az atyátlan rabszolga-gyermek — szakasztámeg a' csendet Alfonz — a' többet ígérőnek eladatandik.“ E' gyors ítélet gyötörő lélek gyanánt hatott az érzéketlen spanyolnak idegeire, 's minthogy gyönyörű fiját részvétlen idegenek kezeibe 's szolgaságra jutástól másképp' meg nem menthető, a' gyermeket sajátjának ismeré-el, 's ez által a' rabszolganőt is szabaddá tevő.

Levegőbe kértt kölesön. A' Weekly-Sun folyóirat, vagy is Nap, melly (mint a' czimkép mondja) mindenkinek világít, következőt közöl. Davidson R. O. ur St. Louisból (Missouri) a' congressusnak emlékiratot nyujta-be, melyben 2000 v. legfeljebb 5000 dollarnyi segédpénzt kér annak megmutatására, hogy a' postának levegőn keresztül szétküldözése az általa készített találmány által tetteleg eszközölhető. Számítása szerint minden órában 100 angol vagy is 20 német mértföldet haladhatni a' levegőben. Azt állítja, hogy az ő találmánya a' természet elvein alapszik, 's iszonyú hasznót hajthat. — Aazonban a' hitetlen congressus elég keményszívű volt, hogy a' legalább 2000 vagy legfeljebb 5000 dollart a' légposta-feltalalónak nem kölesönözte.

London. Angol hirlapok szerint London naponként felülhaladja magát nagyságra 's népességre nézve, miután már a' világ minden óriás városain győzedelmeskedék, Peking és Nanking városokat Chinában, Jeddót Japanban felülérte, és így mint a' legnagyobb, legpompásabb városkirályné mintegy ön magával versenyezhetik a' pályadíjért. Legujabb statisztikai adatok szerint jelenleg London két német mértföldnyi hosszú 's másfél mftld szélességre terjed; van benne 10.000 utsza és tér, kétszáz ezer házzal 's két millio lakossal.

Vig végrendelkező. Yorkban egy angol ur halt-meg, ki meghagyá örököseinek, hogy halála napján évenként egy palaczk legjobb cognacot és egy palaczk alét sirjára öntsének; a' községből pedig tizenkét választott szegénynek porterbort, annyit, mennyit csak azon napon megihatnak, osszának-ki. Ez az angol nagyon jámbor gondolatok között halhatott-meg.

Chinai tisztviselői jellem. — Egy téritgető a' chinai burokratiának következő szép sajátságát beszéli-el. Egy minister írószobáját kimeszelték 's ujan befesték, mi által kellemre nézve igen sokat nyert. Midőn a' ministernek abba kellett volna hordozóskodni, előhivatá a' mandarint, ki fő házgondviselő volt, 's nagy haraggal így támadá-meg azt: „mit gondolsz felőlem szemtelen? Hát én szívjam-be e' fertelmes kigőzölgest, 's elrontsam egészségemet? Tüstént ültess-be ide egy párt irnokaid közül, hogy a' fojtóléget benyeljék, 's én veszély nélkül ülhessek ide.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajton
uri utsza 453.